

Պարույր Սևակ

Ատում եմ

Ատում եմ ձյունը՝
Թե նա տեղում է ամառվա կեսին,
Եվ մահն եմ ատում՝
Թե հյուր է գալիս աղջրկատեսին,
Մահից ոչ պակաս՝
Եվ ա՛յն քողարկված մենատրնտեսին,-
Նրա՛ն ու նրա՛նց,
Ովքեր ուրիշի շեն տունն են քանդում՝
Իրենց պետք եկած գերանի համար,
Ովքեր ուրիշի ծառերն են ջարդում՝
Մի բուռ չհասած ծիրանի համար,
Ովքեր համայնքի ծովից են խոսում,
Բայց դեպի իրենց լճակն են հոսում...
Ատում եմ նաև այն խելոք սուսիկ - փուսիկությունը,
Որտեղ դժվար է տարբերել անգամ երեսն աստառից,
Եվ այն հարկադի՛ր, ոչ թե ի ծնե կուզիկությունը,
Որ ստացվում է... ցած առաստառից:
Ատում եմ նաև այն նեղ կոշիկը,
Որ արքանի պես ոտքերդ է բռնում,
Իսկ հոգուդ վրա կոշտուկ է դառնում...
Ա՛յն գործն եմ ատում,

Որ ոչ թե գործ է, այլ ծանրը հանցանք,
Ա՛յն փորձն են ատում,
Որ մարդկանց գլխին դառնում է փորձանք,
Ա՛յն դավանանքը,
Որ վերջ ի վերջո փոխվում է դավի,
Գլխացավանքը,
Որ փոխարկվում է սուր գլխացավի...
Խավարն են ատում, եթե խավարում
Ո՛չ միտք է ծնվում և ո՛չ էլ գավակ:
Եվ լույսն են ատում, թեկուզև պայծառ,
Թե չի հանդուրժում մինչև իսկ շվաք...
Ի՞նչ խոսքեր ասեն այն ձեռագրերին,
Որ չի հասկացվում, բայց կարդացվում է:
Ատե՞մ, թե խղճամ այն տարեգրերին,
Որ նյութ է սարքում,
Ոչ թե հավաքում:
Խղճա՞մ, թե ատեն այն տարագրերին,
Որ միշտ ապրում է... իր հայրենիքում...
Թո՛ւի, ինչքա՛ն բան կա կյանքում ատելի,-
Ես չգիտեի...

25-26.V.1957թ.

Մոսկվա